

Arrest

nr. 103 128 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. BORGINON en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 19 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 januari 1993 te Sami Madina, Gambia. U behoort tot de Mandinka etnie en u bent moslim. U bent opgegroeid in Sami Madina samen met uw oudere zus. Uw vader overleed toen u nog erg jong was en ook uw moeder stierf na een slepende ziekte toen u amper vijftien jaar oud was. U bent nooit naar school kunnen gaan en was reeds op jonge leeftijd actief als landbouwer. Niet lang nadat uw moeder was overleden, kreeg u op een dag ruzie met een dorpsgenoot S. (...) omwille van bepaalde contributies voor groene thee. Deze ruzie escaleerde en eindigde in een gevecht waarbij u een mes trok en S. (...) in zijn schouder stak. Deze viel bloedend neer waarop u wegliep. S. (...) overleefde deze aanval van uw persoon en hij besloot om klacht tegen u neer te leggen. Nog voordat de politiediensten in Gambia u konden ondervragen of arresteren besloot u om het land te verlaten omdat u vreesde opgesloten te worden in een Gambiaanse gevangenis en omdat u niemand meer had die voor u zou kunnen zorgen in uw thuisdorp. U trok naar Senegal waar u even in Tambakounda verbleef om vervolgens door te reizen naar de Malinese hoofdstad Bamako waar u ongeveer een half jaar zou verblijven. Vanuit Bamako trok u na zes maanden verder naar Tripoli in Libië. In de Libische hoofdstad verbleef u ongeveer drie maanden. U ontmoette er iemand die naar Italië zou gaan en die u wou helpen hetzelfde te doen. Per schip gingen jullie vervolgens naar het Italiaanse vasteland waarop u doorreisde naar Rome, om hierna samen met een Malinees verder naar België te trekken waar u op 18 oktober 2012 aankwam en waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat een gemeenrechtelijk misdrijf, met name het aanvallen van een dorpsgenoot met een mes, aan de basis lag van uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op vijftienjarige leeftijd zou u immers een dorpsgenoot hebben aangevallen na een uit de hand gelopen ruzie, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor, om vervolgens niet veel later het land te verlaten, nadat het slachtoffer klacht zou hebben neergelegd bij de Gambiaanse politie, uit vrees opgesloten te worden in een Gambiaanse gevangenis (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een uit de hand gelopen ruzie, uitgemond in een gevecht waarbij u een dorpsgenoot zou hebben neergestoken. Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS zou het slachtoffer deze aanval hebben overleefd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Integendeel, gezien uw verklaring dat u zelf iemand zou hebben neergestoken met een mes na een geëscaleerde ruzie (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7), luidt de conclusie eerder dat u in feite in Gambia voor dit misdrijf berecht zou moeten worden. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève. Internationale bescherming is immers geen middel om aan gemeenrechtelijke vervolging in het land van herkomst te ontkomen.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met uw ‘vrees’ ten opzichte van uw land van herkomst vaag en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “risico op het lijden van ernstige schade” te ondersteunen. Zo verklaart u voor het CGVS dat u uw dorpsgenoot hebt neergestoken maar dat deze persoon de aanval zou hebben overleefd aangezien u hem slechts in de schouder zou hebben getroffen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart zelfs dat deze persoon achteraf klacht heeft neergelegd bij de politiediensten waarop u het land verlaten zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u niet wist of de persoon die u zou hebben aangevallen nog in leven is of dat hij is overleden (zie vragenlijst

CGVS, dd.5 november 2012, p.3, zie administratief dossier). Dit lijkt nochtans geen onbelangrijk element in het kader van het door u aangehaalde asielrelaas. Het is dan ook vreemd te noemen dat u geen meer eenduidige antwoorden kan geven tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielprocedure omtrent het lot van uw slachtoffer. Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u plots aan dat uw slachtoffer zelfs klacht zou hebben neergelegd bij de Gambiaanse autoriteiten terwijl u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingen blijkbaar niet eens wist of het slachtoffer van uw vermeende aanval het al dan niet overleefd zou hebben. Het uiteindelijke lot van uw dorpsgenoot is eveneens geen onbelangrijk element in het kader van de eventuele gevolgen voor uw persoon in uw land van herkomst aangaande een eventuele strafbepaling opgelegd door de Gambiaanse autoriteiten.

Wat betreft een eventuele strafvervolging in uw land van herkomst dient aangehaald te worden dat u nooit door de politie bent gearresteerd of ondervraagd – omdat u tijdig het land zou hebben verlaten, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Er is in uw verklaringen trouwens ook nergens sprake van een proces dat zou hebben plaats gevonden of een strafmaat die zou bepaald zijn. Wat betreft uw vlucht naar het buitenland dient opgemerkt te worden dat u in eerste instantie voor het CGVS aangeeft dat u onmiddellijk het land zou hebben verlaten nadat u uw dorpsgenoot zou hebben aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.6), terwijl u later tijdens het gehoor verklaart dat u nog drie dagen in uw dorp zou zijn gebleven en dat u pas weggegaan zou zijn nadat u een document van de politie zou hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Ook wat dit aspect van uw asielrelaas betreft, zijn uw verklaringen bijgevolg niet erg consistent te noemen. In ieder geval geeft u tijdens het gehoor aan dat u vreest naar de gevangenis te moeten gaan omwille van hetgeen u gedaan heeft in uw land van herkomst, maar wanneer u gevraagd wordt welke gevangenisstraf u boven het hoofd hangt in Gambia, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of er geen andere bepalingen gelden voor minderjarigen – aangezien u volgens uw verklaringen minderjarig was op het ogenblik van de feiten – lijkt u eerst het antwoord schuldig te moeten blijven om vervolgens aan te geven dat ook minderjarigen in de gevangenis worden geplaatst, zonder echter deze bewering te kunnen staven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit beschikbare objectieve informatie blijkt nochtans dat er in Gambia aparte instellingen voor minderjarigen bestaan, of aparte afdelingen binnen bestaande gevangenissen, waar minderjarigen worden naartoe gebracht wanneer deze een misdrijf hebben gepleegd (zie landeninformatie, administratief dossier). Indien al geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas – in dit geval lijken er op zijn minst toch enkele ernstige vragen bij te kunnen worden gesteld gezien enkele inconsistente verklaringen van uw persoon – kan het volgende worden opgemerkt wat betreft de door u aangehaalde beweerde slechte gevangenisomstandigheden in Gambia als reden waarom u niet naar Gambia kan en wil teruggaan (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Uit verschillende rapporten blijkt inderdaad dat de gevangenisomstandigheden in sommige Gambiaanse gevangenissen niet aan internationale normen voldoen, en in sommige gevallen eerder slecht kunnen worden genoemd (zie landeninformatie, administratief dossier). Echter, deze door u aangehaalde gevangenisomstandigheden – indien al geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten – kunnen niet voldoende zwaarwichtig genoemd worden in het kader van een eventueel 'risico op het lijden van ernstige schade' in uw land van herkomst, ook rekening houdend met de andere bemerkingen in deze beslissing. Bovendien is uw vrees om opgesloten te worden in een Gambiaanse gevangenis eveneens deels gestoeld op veronderstellingen aangezien u aangeeft niet te weten wat er is gebeurd nadat u Gambia heeft verlaten. Niets wijst er op dat u in uw land van herkomst een ernstig risico loopt 'op het lijden van ernstige schade', noch uit objectieve landeninformatie, noch uit uw verklaringen tijdens het gehoor – nogmaals indien er al geloof kan worden gehecht aan het door u verklaarde asielrelaas.

Tot slot legt u geen enkel document voor ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen dermate vaag en bedenkelijk zijn dat in uwen hoofde geen "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert geen specifieke middelen aan, maar meent dat van hem de vluchtelingenstatus dient te worden erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en vormt het ontbreken van enig werkelijk identiteitsbewijs een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en deze van zijn asielrelaas.

3.3. Daar waar een kandidaat-vluchteling die geen identiteitsdocumenten neerlegt, zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze dient te blijken uit zijn verklaringen, stelt de Raad daarenboven vast dat deze evenmin geloofwaardig zijn. Verzoeker verklaarde dat hij in Gambia ruzie kreeg met een dorpsgenoot, S., dat deze ruzie escaleerde en verzoeker stak S. met een mes in de schouder. Uit vrees opgesloten te worden in een Gambiaanse gevangenis, vluchtte verzoeker naar Europa.

3.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt niet dat de door hem voorgehouden feiten een vervolging uitmaken die ingegeven zijn door één van deze vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève. Verzoeker kan bezwaarlijk gevolgd worden waar hij stelt dat iemand die in Gambia een strafbaar feit pleegt en zich vervolgens aan strafrechtelijke vervolging onttrekt, een politieke overtuiging uit. Aangezien verzoeker ook in zijn verzoekschrift benadrukt dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op zijn bewering dat hij een gevangenisstraf of zelfs de doodstraf zou riskeren wegens het dodelijk verwonden van zijn dorpsgenoot S. tijdens een uit de hand gelopen ruzie, maakt hij het niet aannemelijk dat dit het gemeenrechtelijke karakter overstijgt, laat staan dat dit een vervolging kan uitmaken in de zin van het vluchtelingenverdrag, en hieruit een bewuste of impliciete politieke keuze kan worden afgeleid.

3.5. Daargelaten het gemeenrechtelijk karakter van de door verzoeker ingeroepen feiten, stelt de Raad tevens vast dat verzoekers verklaringen aangaande de feiten zelf tegenstrijdig zijn en zijn algehele geloofwaardigheid verder wordt afgebroken omdat hij onwetend blijft over fundamentele gegevens.

3.5.1. Wat betreft S., die verzoeker zou hebben verwond met een mes, verklaarde verzoeker op het CGVS uitdrukkelijk dat S. het gevecht overleefde en zelfs een klacht tegen hem had ingediend (zie gehoor CGVS p.6: *"Ik heb hem in de arm gestoken. Er was gewoon veel bloed, en in Gambia is er dan een groot probleem"* en p.7 *"ik weet alleen dat hij niet dood is [...] Omdat ik hem gewoon in zijn arm heb gestoken. Ik weet daarom dat hij niet dood is, het was niet levensgevaarlijk"*). In zijn verzoekschrift daarentegen poneert verzoeker dat hij recent vernomen heeft *"met name na het verhoor voor het commissariaat-generaal – van een dorpsgenoot genaamd 'A.' die thans nog steeds in Gambia verblijft"* dat S. aan zijn verwondingen is overleden in het hospitaal. De Raad stelt vast dat verzoekers poging tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vindt in het administratief dossier en dat de afgelegde verklaringen evenmin ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Verzoeker verklaarde immers op het CGVS ontegensprekelijk dat S. niet dood was wat, gezien het een armverwonding betrof, aannemelijk is (zie gehoor CGVS p. 6-7). Verzoeker kan dan ook thans niet volstaan met de loutere bewering dat hij van een dorpsgenoot het tegenovergestelde heeft vernomen. Dit klemmt niet enkel met de beweerde verwonding maar ook met zijn bewering op het CGVS geen enkel contact te hebben met Gambia (zie gehoor CGVS p.8).

Ook wat betreft zijn vlucht naar het buitenland legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf verzoeker op het CGVS eerst aan dat hij onmiddellijk het land verliet nadat zijn dorpsgenoot hem zou hebben aangevallen (zie gehoor CGVS, p.6 *"Toen het gebeurde, ben ik gewoon direct weggegaan"*), terwijl hij even verder in hetzelfde gehoor verklaarde dat hij nog drie dagen in zijn dorp is gebleven (zie gehoor CGVS, p.8). Indien verzoeker overigens inderdaad nog 3 dagen ter plaatse bleef dan kon niets hem beletten de gevolgen van de steekpartij te kennen.

3.5.2. Naast voormelde tegenstrijdigheden, is het tevens opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS in gebreke bleef aan te geven welke gevangenisstraf hij vreest in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoeker is niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift ter verdediging aanvoert dat *"allicht weinig jongeren – zelfs na een volwaardige schoolse opleiding – in staat zouden zijn om op deze vraag te antwoorden. Laat staan een analfabeet die nooit enig onderwijs heeft genoten en uit een land komt waar de toegang tot het recht sowieso al kwasi niet bestaande is"*. Verzoekers gebrek aan scholing en analfabetisme kan niet overtuigen als verschooning voor zijn ontoereikende kennis over welke straf hem te wachten zou staan in zijn land van herkomst. Immers, ook al heeft verzoeker geen opleiding genoten, kon van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd aangaande de straffen in Gambia vooraleer te beslissen dat hij hiervoor diende te vluchten en een dure reis naar Europa aan te vangen. Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar de documenten, aan zijn verzoekschrift gevoegd, aangaande de straffen in Gambia, met name het uittreksel uit de Criminal Code, de e-mails uitgewisseld tussen zijn advocaat en de uitgever van Laws of Gambia en het uittreksel van de website "Library of Congress" aangaande de Laws of Gambia, doen geen afbreuk aan het feit dat verzoeker *initieel* onwetend was over de eventuele straf die hij door de aanval op S. zou dienen te ondergaan, noch kan dit de waarachtigheid van de beweerde steekpartij en de al dan niet zware gevolgen herstellen.

3.6. Tenslotte merkt de Raad nog volledigheidshalve op dat verzoeker tevens verklaarde nooit door de politie te zijn gearresteerd of ondervraagd (zie gehoor CGVS, p.6-7) en dat er nog geen proces zou hebben plaats gevonden of een strafmaat zou zijn bepaald. De Raad treedt bijgevolg de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing aangaf dat hieruit blijkt dat de door verzoeker aangevoerde 'vrees' ten opzichte van zijn land van herkomst steunt op veronderstellingen, en dat deze niet van aard zijn de door hem ingeroepen "vrees voor vervolging" of een "risico op het lijden van ernstige schade" te ondersteunen.

3.7. De documenten, door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegd, met name de twee Wikipedia artikels, het uittreksel uit google maps en het internetartikel *"Train travel in Senegal & Mali"* zijn niet bij machte een ander licht te werpen op wat voorafgaat. Deze documenten bevatten het treinverkeer tussen Senegal en Mali en informatie aangaande (plaatsen in) Gambia die de reisweg van verzoeker mogelijk kan toelichten doch de algemene informatie kan de individuele vrees voor vervolging niet aantonen.

3.8. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze

worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde talrijke informatie die de situatie in de Gambiaanse gevangenissen en de behandeling van minderjarigen schetst, volstaat geenszins om te concluderen dat verzoeker in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker verliest immers uit het oog dat, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 37 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, merkt de Raad op dat artikel 1 van voornoemd verdrag bepaalt dat voor de toepassing van dit verdrag onder een kind ieder mens jonger dan achttien jaar verstaan wordt, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt. Verzoeker had op 1 januari 2011 reeds de leeftijd van achttien jaar, waardoor de schending van bovenvermeld verdrag dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn regio sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker toont aan de hand van concrete aanwijzingen niet aan dat er in Gambia sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

4.4. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

4.5. De Raad stelt ten slotte vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK